

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quaestio 1. Quot modis dicatur aliquid supernaturale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

Propositio 4.

104 **U**t de reliquis intellectiōibus, ita de visione Dei intuitiua philosophandum est, quod attinet ad assignandum illud, in quo ipsa consistit.

Quia supposito, quodd intellectus videntis Deum intuitiue producit speciem expressam, seu verbum formale expressiuum ipsius Dei, iuxta dicta propof. 1. æquè, ac cuius intellectus producit speciem expressam, seu verbum formale expressiuum cuiusvis obiecti à se cogniti, prout statuitur in Pharo Scient. disp. 2. q. 1. non est, cur de visione Dei intuitiua aliter, quam de reliquis intellectiōibus, in præfenti philosophemur. Itaque, prætermittis alijs sententijs in eâ questione, relatis, visio intuitiua Dei iuxta nostram ipsi statutam in vniuersum in specie expressa consistit producta ab intellectu creato per superadditam actionem, vniã tamen eidem non mediã vniõne superadditã, sed per se ipsam instar cuiusdam modi eius. Cuius assertiōnis probatio ex vniuersali doctrinã in dictã q. propof. 1. traditã petenda est.

DISPVATIO XVIII.

De supernaturalitate visionis intuitiue Dei.

Quia multa, quæ de supernaturalitate visionis Dei possunt in præfenti, atque etiam solent tractari, alijs supernaturalibus entibus communia sunt: idcirco Theologi præsertim Recentiores de ente supernaturali, siue de supernaturalitate in genere solent in præfenti multa dicere. Quod & nos in hac disp. illis morem gerentes gratiã vniuersalitatis doctrinã præstare decreuimus.

QVAESTIO I.

Quos modis dicatur aliquid supernaturale.

Natura à nascendo dicta multifariam vsurpari solet. Primò pro natiuitate, siue generatione. Secundò pro essentia, seu quidditate cuiusvis entis vniuersè. Tertio specialius pro essentia, siue substantia suppositi vt condistincta à substantia: quo sensu dicimus, substantiam esse terminum, seu complementum naturæ: atque ita in Christo Domino esse duas naturas cum vnã substantia, seu personalitate: in Deo autem vnicam naturam cum tribus personalitatibus. Quartò sumitur natura pro rerum creaturarum vniuersitate. Quo pacto dicunt Theologi cum S. Th. 1. p. q. 105. art. 7. miraculum totius naturæ vim superare. Quintò accipitur paulò contractius pro congregatione causarum secundum instam, innatamve propensionem operantium: quomodo dicere solemus, naturam nihil facere frustra, abhorrere vacuum, odisse superfluum, &c. Hinc

sexto præfati Philosophi interdum nomen naturæ ad solam primam causam contrahebant, dum dicebant, cuncta esse facta per naturam. Septimò apud Arist. lib. 2. Physic. cap. 1. natura est principium, & causa motus, & quietis eius, in quo est primò, & per se, & non secundum accidens. Octauò denique, quia præter ea, quæ iure creationis substantijs creatis sunt debita, plura illis Deus dona confert ex meritis Christi gratuito, & supra exigentiam ipsarum; pro eâ rerum collectione, cum quibus hæc dona tanquam indebita comparantur, à Patribus, & Theologis natura vsurpatur. Qua acceptiōne ordinem naturæ ab ordine supernaturali, & gratiæ solemus seiuungere. Quam autem entia natura sic vsurpata sub se complectatur, vberius infra explicandum est.

Hinc naturale tot ferè modis, ac natura, accipi solet. Primò enim dicitur naturale, quod natiuitate, seu origine comparatur. Secundò, quod cuiuslibet entis naturæ, seu essentiæ quoquo modo est conueniens, & consentaneum: quæ acceptiō est latissima: quia non solum consentanea naturæ debita, sed etiam indebita amplectitur. Tertio vocari solet naturale, quod ratione naturæ, non verò ratione substantiæ supposito conuenit: siue id sit debitum, siue non debitum. Quartò naturale dicitur, quod opponitur miraculoso: & quia de ratione miraculi est esse infuetum, omnia in Mundo non infueta, quantumuis ad ordinem gratiæ pertineant, naturalia hoc sensu vocantur, vt videre est in Aug. lib. 26. contra Faustum cap. 6. Quintò naturale dicitur, quod non est liberum: quo pacto etiam actum charitatis naturæ indebitum naturalem esse dicimus, cum liber non est, vt in Beatis. Sextò ens, quod principio motus constat naturale vocatur; & quod ab eius natiua propensione nascitur, naturale dicitur; opponiturque violento, quod ab extrinseco, & contra internum impetum entis ipsi solet impingi. Septimò denique naturale dicitur à Theologis, quod intra naturæ vires, & exigentiam, seu ius, aut debitum continetur, sumendo naturam in octaua acceptiōne data n. præced. quodque subinde supernaturale non est, neque ad ordinem gratiæ pertinet, sed naturæ. Aduerto tamen circa hanc acceptiōnem, quæ sola ad rem præfentem facit, naturale in hoc sensu præter ea, quæ naturæ sunt debita, ea etiam comprehendere, ex quibus natura ipsa coalescit, vt latius explicabo infra q. 2.

His positis, supernaturale, vt nomen ipsum præ se fert, idem est, quod supra naturam. Vnde, quicquid quomodolibet supra naturam est alioquo ex prædictis modis acceptam, supernaturale vocari posset. Quamquam bifariam dumtaxat reperitur hæc vox vsurpata. Primò apud Philosophos pro eo, quod est supra naturam sumptam pro principio motus, & quietis, siue supra ens ab illa dictum naturale, quod est obiectum Physicæ, superioritate quadam vniuersalitatis: qualia sunt ea, de quibus Metaphysica tractat; quæ proinde scientia supernaturalium, seu scientia supernaturalis conuenit vocari, vt notauit P. Fonseca in præmio Metaph. cap. 8. Secundò apud Theologos & ad rem nostram pro eo, quod est supra vires, supra omneque debitum, aut etiam exigentiam naturæ, quamdamque superioritatem, & excellentiam supra illam habet. Quo sensu non solum apud Scholasticos, vt Recentiores quidam putant, sed apud Patres etiam habet vsu prædicta

vox, vt videre est in Dionys. epist. 4. ad Caium, Damasc. lib. 3. de Fide cap. 15. & lib. 4. cap. 12. 14. & 15. aliisque in locis, & Cyrill. Alex. lib. 1. in Ioan. cap. 13. & 14. Patres etiam Concilij Arausic. 2. August. Prosp. Fulg. & alij dona, quæ nos voce istâ significamus, verbis æquivalentibus dicunt, esse supra naturam in sensu dicto. Quinimo, cum Greg. 13. & Pius V. in Bulla editâ contra Michalem Baium inter alias eius propositiones damnent propositionem 22. qua ait, *Humane nature sublimatio etiam in consortio diuine nature debita fuit integritati primæ conditionis: ac proinde naturalis dicenda est, non supernaturalis.* Et proposit. 24. simile quid habentem; canonicè perfectò definita, seu approbata censenda est huiusmodi vox secundum sensum explicatum.

4 Penes quem rursus supernaturale diuiditur in supernaturale simpliciter, quod solum, absolute loquendo, dicitur tale, & in supernaturale secundum quid. Primum est, quod superat, siue excellit vniuersam naturam, vt gratia, sanctificans, vnio hypostatica, & similia. Secundum, quod solum est supra vnâ, aut alteram naturam particularem, vt sensus comparatione lapidis, intellectus comparatione bruti, & huiusmodi.

5 Præterea Thomista aliqui cum Caiet. 1. p. q. 12. art. 5. aliud vocant supernaturale excellentiæ dignitatis; qualis, inquiunt, est solus Deus omnem naturam creatam dignitate excellens. Aliud supernaturale excellentiæ causalitatis, seu virtutis; qualia sunt, aiunt, cætera entia simpliciter supernaturalia: quæ licet interdum quoad dignitatem, seu perfectionem ab aliquo ente naturali excedantur, in nullius tamen causalitate, siue virtute continentur.

6 Denique frequentissima est, & celeberrima diuisio entis simpliciter supernaturalis in supernaturale quoad substantiam, & supernaturale quoad modum. Supernaturale quoad substantiam est, cuius substantia, seu essentia, siue entitas supra vires, & exigentiam nature est, vt gratia sanctificans, fides diuina, &c. Supernaturale verò quoad modum est, quod intra vires, & exigentiam nature quoad entitatem continetur: quoad modum verò, quo producit, superat illas, vt restauratio visus amissi, recuperatio repentina salutis, & similia. Quæ omnia ex decursu disputationis amplius constabunt, fusiusque à nostro Ripald. disp. 1. de Ente supra, proposita sunt.

QUESTIO II.

Quid sit, quidve complectatur natura, supra quam ens supernaturale dicitur esse.

7 **C**um ens supernaturale relatè ad naturam, supra quam esse dicitur, innotescat, ad eius quiditatem capiendam, quiditas imprimis talis nature venanda est. Suppono primò tanquam certum, neque naturam sumptam vniuersè pro essentia, neque naturam sumptam pro Deo, neque naturam sumptam pro totâ collectione aut creaturarum vniuersè, aut causarum esse eam, supra quam ens supernaturale ponitur: quia ens supernaturale neque est supra suam, aliorumque entium supernaturalium essentiam, neque est supra Deum, neque supra collectionem aut creaturarum, aut

causarum, in qua ipsum clauditur, vt constat. Suppono secundò etiam vt certum, naturam, supra quam constituitur ens supernaturale, vt minimum completi sub se omnes substantias creatas de facto existentes, atque etiam ea accidentia, quæ ipsis connaturalia sunt: quia hanc collectionem entium vt minimum intelligunt Concilia, & Patres usurpatione nature, dum dona supernaturalia gratiæ supra naturam esse prædicant, contra Pelagium, aliosque hæreticos, vt amplius ex dicendis constabit. Difficultas ergo eò reducitur, an natura, supra quam euellit ens supernaturale, præter substantias existentes, & accidentia, ipsi congenita, aliquas substantias præterea, aut omnes purè possibiles, earumque subinde accidentia connaturalia complectatur.

Prima sententia negat. Pro qua P. Ripald. disp. 3. de Ente supra, sec. 1. refert P. A. Gid. Coninc. disp. 4. de actibus supernaturalibus n. 9. & alios Recentiores.

Secunda autem sententia asserit, naturam, quam superat ens supernaturale, omnem omnino substantiam creatam, & creabilem, siue existentem, & possibilem comprehendere. Ita Caiet. 1. p. q. 12. art. 4. Fasol. ibidem n. 20. Arrub. disp. 20. n. 21. Tanner. disp. 2. q. 6. dub. 3. n. 4. & Gran. 1. 2. cont. 8. de Gratiâ tract. 4. disp. 8. sec. 2. Quibus consentit Arriag. 1. p. disp. 3. sec. 1. & 3. Hi namque Doctores negant possibilem substantiam supernaturalem, cui aliquod ens supernaturale connaturale sit.

Tertia sententia est, naturam supra quam eleuatur ens supernaturale, esse omnem substantiam existentem, & possibilem impotem suis virtutibus videre Deum. Admittit namque sententia hæc possibilem substantiam supernaturalem competentem suis virtutibus videre Deum. Ita Petr. Hurt. in manuscriptis de visione Dei, testante eodem Ripaldâ supra.

Quarta sententia, quam tenet Ripaldâ ibidem sec. 2. est, naturam, supra quam essentur ens supernaturale, esse collectionem substantiarum non existentium, earumque possibilem, quæ existentibus annexæ, & affines sunt. Sunt autem huiusmodi, inquit, quæ intra vires naturales existentium physicæ, aut intentionales quiditatiuè continentur, ita, vt ab earum naturali virtute aut physicè causari, aut quiditatiuè cognosci possint, ad qualque proinde existentes transcendentaliter referuntur.

Quintam sententiam tuetur insuper idem Ripald. sec. 4. Qui supponens ex dicendis à se disp. seq. ens supernaturale esse ex proprio, & absoluto conceptu, quod cum gratiâ iustificante aliquo modo connexum est, ait, naturam, supra quam illud constituitur, collectionem esse omnium substantiarum, & accidentiarum tam existentium, quam possibilem, quæ nullatenus cum gratiâ iustificante connexa sunt.

Sexta sententia quorundam Recentiorum est asserentium, naturam, quam superat ens supernaturale, collectionem esse substantiarum existentium, & earum possibilem, quæ aliqua ratione existentibus debentur, & circa quarum existentiam Deus aliquem effectum saltem simplicem habere tenetur ex eo præcisè, quòd eas, quæ modo existunt, produxerit. Supponunt enim hi Recentiores, vnâ substantiam alteram, cum quâ vniuersum componit perficere aliquo modo, illique eo iure deberi. Sicut vna pars alteram, cum qua componit totum, perficit, & illi debetur. Tum Deum.